

ΡΟΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
 ὅτῃν κλεινὴν ἰδρούμενον γῆν τῶν Παρθενῶων.

Χίλια ἡλιακόσα κ' ἔζη
 κ' ἄλλα χάριμα Μπακρπαλέζη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολλή.

Γράμματα και συνδρομα—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
 Συνδρομὰ γιὰ κἄθε χρόνο—ὁ κ' τὸ φράγκα εἶναι μ ὄνο.
 Γιὰ τὰ ἐξένα ἡμῶς μέρα—ὁ εἰ κα φράγκα καί' σ' τὸ χέρι.

Δεκεμβρίου δεκάτῃ,
 πικανὸν νὰ ξαναβρέζῃ.

Ποῦτος ἡλιακόσα κ' ἔβδομητηνάτα,
 μύταις μὲ συνάχῃ, μούτσουνα πρημένα.

Φασουλιῆς και Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Γιατί δὲν πῆγες, Φασουλή, μὲς στὴς Βουλῆς τὴν σάλα,
 και μὲ καρδιῆς κτυπιμακα
 ν' ἀκούσῃς τὰ ζητήματα
 τοῦ γένους τὰ μεγάλα;

Γιατί δὲν πῆγες, ἀδελφέ, ν' ἀκούσῃς τὸν Δραγοῦμη,
 νὰ μάθῃς τί μὲς ἔκαναν οἱ δολοφόνοι Κροδομοί;
 πῶς τῶρ μὲ κατάνυξ, δὲν ἐπρέξες μεγάλη
 ν' ἀκούσῃς τὸν Πρωθυπουργὸ και τὸν Μαυρομιχάλη;

Γιατί δὲν ἦλθες μετ' ἔμοῦ
 ν' ἀκούσῃς, νὰ κυττάξῃς,
 και πλήρης μένοῦς και θυμοῦ
 πρὸς ὄψη νὰ πετάξῃς;

Ὅποια συνεδρίασις
 καθ' ἄλλα σοβαρά
 και τῶν πληγῶν μας ἰασις,
 ζυλῆνε φουκαρά.

Γιατί δὲν ἦλθες νὰ τοῦς ὄψῃς
 τοῦς ρήτορας τοῦς εὐραδαίς,
 ὅπου τοῦς οἰστηλάτῃσε πολλὸ μεγάλος οἰστρος
 και Δούναβις σ' τοῦς λόγους τῶν συνεταράχῃ κ' Ἰστρος;

Ψυχρὸς δὲν ἔμεινε καινεῖς,
 ἦσαν ἄρα τὰ μυαλά,
 και ρήτορες ἐπιφανεῖς
 ἐπίταξαν πολλ' ἡλιά.

Ὁ κύριος Πρωθυπουργός με γέλασαν ἀνδρικήν
 ἐτόνισε τὴν ἔμωνα τὴν Μακεδονικήν,

και τῆς Εὐρώπης τάψαλε μὲ τρόπο κ' ὅπως πρέπει,
 ποῦ μὲ τοῦς πόρους μας γελῆ
 και θέλει σώνει και καλά
 σφαγμένους νὰ μὲς βλέπῃ.

Βροντόφωνος, ἀπόητος κ' ἀτρόμητος σάν' Ἄρης
 τῆς εἶπε πῶς και σήμερα δὲν θὰ τῆς γίν' ἡ χάρις,
 τῆς εἶπε πῶς σημαίνομε
 κ' ἡμεῖς ὀρθά κορτά,
 και δὲν θὰ περιμένωμε
 μὲ χέρι σταυρωτά.

Βροντόφωνος κ' ἀπόητος τῆς εἶπε μετὰ ἄβρους
 πῶς δὲν θ' ἀφίνωμε σάν πρὶν τοῦς βρομεροῦς Βουλγάρους
 γιὰ τοῦς λαίμοῦς μας ν' ἀκουοῦν
 μαχαίρα δολοφόνια,
 κ' αὐτοῖς σωτήρες νὰ περνοῦν
 σὲ τοῦτον τὸν ἀγῶνα.

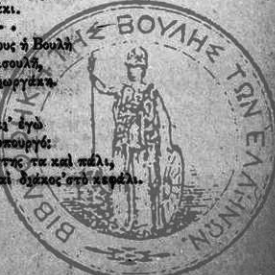
Εἶπε πῶς θὰ πετάξωμε ζητηῶν δεκακίχια,
 σπαθιά πῶς θ' ἀκούσῃσῃ
 και πῶς θὰ ξεφανθῇσῃ
 γιὰ τὰ δικά μας δίχρα.

Τῆς εἶπε δίχως χωρατὸ
 πῶς θὰ σκαρῶσῃ και στρατὸ
 και στόλο σὲ λιγάκι.

Κ' ὄλη τοῦ κράτους ἡ Βουλῆ
 ἰθακίαις βρε Φασουλή,
 τὸν Κόντε τὸν Γεωργιάκη.

Ὁδὸ μὴν ἐρώναξ κ' ἔγῃ
 ὅτῃν κύριο Πρωθυπουργό;

ὅς τῆς τῆς ἀφιλιτῃς και πῶς τῆς καὶ πάλι,
 ποῦ νὰ τῆς ἦρ παπῆ; σ' αὐτὴ και ὄχιμας σ' τὸ κεφάλι.

Μη φοβῆσαι, πάρα φόρα,
μπράβο, θεοτόκη, μπράβο...
πέστα τῆς Εὐρώπης τώρα,
πέστης τα νά πάρη κάβο.

Πέστης τα νά καταλάβη
πῶς κατατρεγμένοι σκλάβοι
δὲν θά σκύβουν τοὺς λαιμούς των ὅπως πρὶν στὸ θέλημά της
κί ἄς σφιρίξῃ μέρα νύκτα κί ἕνας κί ἄλλος διπλωμάτης.

Πέε της ὅτι δὲν θ' ἀφήσουν τοὺς φρικτοὺς ἐπιδρομείς
στ' ἅγια των νά σιμῶνουν,
κί ὅσο θέλουν ἄς θυμῶνουν
Ἄγγλοι, Λόρδοι, Λαίτες, Μίς.

Συνεδριάσεις σπανία,
κί ἡ πατρίς Μακεδονία
μὲ πατάγους καὶ μὲ κρότους
ἐξυπνᾷ τοὺς ἀλυτρώτους.

Καὶ διέτρεξ' ἕνα ρίγος
τοὺς πατέρας τῆς Βουλῆς,
κί ἀνεπόλησαν τὸ σφιρίγος
καὶ τὴν ρώμη τῆς φυλῆς.

Καὶ ἐστὴν γῆν τῶν Μκεδόνων,
τὴν κοιλάδα τῶν κλυθμώνων,
ἐπετάχθηκα μὲ μιά.

Δὲν ἐφύτρωνε χορτάρι
κί ἔβραγγε χλωμὸ φεγγάρι
σκλάβων ἄταρα κορμιά.

Κί εἶπα τότε: σκηοθήτε
καὶ κτυπήτε τοὺς ἀνδρία...
νέ καιρός ν' ἀνακηθῆτε
τοῦ Βλαχάβ' ἔρματω λήμια.

Χαρῆτε, χαρῆτε
ὅταν τόσο σας πόνο...
θαρρεῖτε, θαρρεῖτε
ὅτ' ἀ χέρια σας μόνο.

Τυρταὸς μὲ λύρα
προβάλλει... κτυπήτε,
καὶ ρόδα καὶ μύρα
σὲ τάφους σκορπήτε.

Τι πάλη τιμιά
μὲ δόξης χοροὺς...
ἀγνώστων μνημεῖα
γυρῶουν σκουροὺς.

Μαρτύρων ἠροτάφους
καθίνας νά στίφη,
κί ἀπάνω σὲ τάφους
ὀρχίζεστε βρέφη.

Μὲ λάμψι περῶντε
στὴ ληθὴ λεπιδίων,
καὶ μίτος γεννῶντε
σὲ στήθη παιδίων.

Φ.—

Κί ἐγὼ ξεφρονίζω
κί ἔδῳ κί ἔκει πέρα,
κί ἐγὼ κοπανίζω
μονάχος ἀέρα.

Καὶ τρέχω κί ἀνάβω
καὶ κόβω καὶ ράβω,
καὶ βρόντα καὶ κτύπα,
τρελλὴ παραλαίπα.

Πάψε νά παραλαίψῃς
καὶ νά σκουίξῃς σάν τρελλός...
τόση σάγλα τῆς Βουλῆς
μ' ἀπελπίζει παντελῶς.

Σάν ἀκούω τὴν Βουλὴ
γιὰ τοῦ γένους νά μιᾶ
τὰ τρανὰ ζητήματα.

Τότε σκυθρωπὸς γυρίζω
καὶ μονάχος ψιθυρίζω:
βράστα καὶ βλαστήματα.

Σάν κυττάζω τοὺς πατέρας
νὰ πετοῦν εἰς τοὺς αἰθέρας,
καὶ παιξίνας ν' ἀνακρούουν ὄπισ τῆς Μακεδονίας
καὶ νά λέγουν: ἄνω στήμεν καὶ ψυχὰς καὶ διακονίας.

Ὅταν δὴλόου δὲν ἀκούω βουλευτῶν ἐπερωτήσεις
καὶ γιὰ τελενοσταθιμάργας πολυώων συζητήσεις,
τότε πᾶς δὲν Ἑλληνίζω,
τὸ κεφάλι μου κουνῶ,
καὶ τὸ γένος τῆ λανίζω
καὶ τὴν τύχη του θρηνῶ.

Μ' ἀπελπίζει, μπεχλιδάνη,
Βουλευτῶν περυγιμέος,
καὶ μισέλληνα μὲ κἄνε
τόσος πατριωτισμῶς.

Καὶ σὲ καθεμιά πατριά
ξεφρονίζω μὲ πικρία,
Περικλέτο τσελεπῆ,
πῶς δὲν εἶναι σωτηρία,
πῶς δὲν εἶνε προκοπῆ,
καὶ μοῦ φαίνεται ν' ἴροπη
φλογερά φιλοπατρία.

Ὅταν εὐφραδῶς μιλῶν καὶ περὶ διὰ γραμματίων
γιὰ ζητήματα δικάτων,
γίνομαι φιλέλληνας τότε
καὶ φωνάζω, σκυλομούρη,
γιαὶ σας γιαὶ σας, πατριῶται,
κί Ἑλληνας Ἑλλήνων ποῦροι.

Τέτοιους πάντοτε σὲς θέλω, τέτοιους πάντα σὲς ποίθω,
καὶ τοὺς λόγους σας ἀκούω καὶ τοὺς παρακολουθῶ,
τότε τρέχω στὸ Δαφνὶ γιὰ γατῆρι σας καὶ μόνο
καὶ μὲ δάφνικας ἀπ' ἔκει τοὺς πατέρας στερνῶν.

Ὅταν ὅμως τοὺς κυττάζω γοργοπτεροὺς ἀετοὺς
καὶ μὲς φλέγουν μὲ τοὺς Στόλους τῶν νικῶν καὶ τοὺς Στρατοῦς,

τότε γίνονται μισέλλην και φωνάζω: κρηνα κρηνα!..
χάνεται καιρός άδικως με μια τέτοια σχολήμα.

Όταν άνδρικά μιλούσ
γιὰ τὸ γένος ἑλάνου,
χάσκουν και μαλαγγολοῦν.
πατριώται σάν κι' ἑμένα.

Όταν κάθε βουλιφέρων
τὸν κутτάζης, κατὰ κόρον
ὕψιπέτην πατριώτην,
κι' ἀραιμάνιον ἱππότην.

Τότε χάνε τὴν μιλιὰ σου,
τότε τρέβει τὰ μαλλιά σου,
τότε πηκ μὴν κάρης στήχο,
τότε δρολ' ἔπαρέ το,
τότε κτύπη, Περιλάτο,
τὸ κεφάλι σου σ' τὸν τοίχο.

Τότε τὸ μαζὸ σελούει,
τότε σάχλα βασιλεύει,
τότε σουβρεται με κλάφης,
και δὲν ἔχεις τί νὰ γράφης.

Π. — Σ' ἑμέν' ἄρσει νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν Μακεδονία.
Φ. — Σ' ἑμέν' ἄρσει μιὰ Βουλὴ με ρουσετομανία.
Π. — Σ' ἑμέν' ἄρσει μιὰ Βουλὴ με ρήτορες αἰθέριον.
Φ. — Σ' ἑμέν' ἄρσει μιὰ Βουλὴ πρὸς ἴδιον συμφέρον.

Π. — Σ' ἑμέν' ἄρσει νὰ κτυπῆ
Ρουσιόους και Βουλγάρους.
Φ. — Σ' ἑμέ ρουσεφτίη νὰ σκορπῆ
σὲ πεινακμένους γλάρους.

Π. — Σ' ἑμέν' ἄρσει μιὰ Βουλὴ με θούριον παιῖκα.
Φ. — Σ' ἑμέν' ἄρσει, Περιλά, νάσαι γλωσσοκόπανα,
Π. — Σ' ἑμέν' ἄρσει νὰ μιλή γιὰ Στόλους και Στρατεύματα
κι' ὁ κύριος Ἀνάργυρος νὰ βῆσκη περισσώματα.
Φ. — Σ' ἑμέν' ἄρσει νὰ μιλή με πατριώτου πόνο
γιὰ τὸ στομάχι μόνο.

Π. — Σ' ἑμέν' ἄρσει τρώσικα πατρίδος ν' ἀνεγείρη.
Φ. — Σ' ἑμένα πῶς ἀνάργυρος νὰ δρῆ γιὰ τὸν ἀργύρη.
Π. — Σ' ἑμέν' ἄρσει νὰ κутτῶ τὸν Κόντε σκαρνάτο.
Φ. — Σ' ἑμέν' ἄρσει νὰ κутτῶ τὸν Κόντε σκαρνάτο.

Π. — Σ' ἑμέν' ἄρσει, Φασουλῆ,
τοῦ Ράλλη τὸ χρυσὸ μαλλί
νάσαι κατεβασμένο...
Φ. — Σ' ἑμέν' ἀνεβασμένο.

Π. — Σ' ἑμέν' ἄρσει, Φασουλῆ, μιὰ Βουλὴ σάν λίμνη,
κι' ἔσαι ποιμὴν και τσίλιγκας, και μίη μόνου ποιμνη.
Φ. — Σ' ἑμέν' ἄρσει κόμμακα νὰ βγαίουν κάθε μέρα
και ν' ἀντικρίζη τσίλιγκα τὸν κάθε μας πατέρα.
Π. — Σ' ἑμέν' ἄρσει μιὰ Βουλὴ, ποὺ νὰ με σητέται φύλλο.
Φ. — Σ' ἑμέν' ἄρσει θύλλα και γῆ, βρισίδι, ἔξωλο.
Π. — Χωρίς κουδοῖν Πρόεδρος, μ' ἄρσει, μαλαγάνα.
Φ. — Ἐγὼ τὸν θέλω, Περιλά, με Ρουσιτικη καμπάνα.

Π. — Σ' ἑμέν' ἄρσει οἱ βουλευται νὰ μπαίουν χερί χερί.
Φ. — Σ' ἑμένα νὰ χωρίζουνε σκληρὰ κι' οἱ συμπεθέροι.
Π. — Ἐγὼ τὴν θέλω τὴν Βουλὴ νὰ γίνεται μπάλον.
Φ. — Ἐγὼ νὰ φασκελώνετα, με και νὰ φασκελώρη.

Π. — Ἐγὼ ζητῶ κοντολογί,
τέτοια Βουλὴ, βουδάλι,

πού νά μην είν' ἐπί τῆς γῆς
ἐάν τὴν δική μας ἀλλῆλ.

- Φ.— Ἐγὼ γυρεύω ζωντανούς
Βουλῶν Πτωχοπροδρόμους...
Η.— Ἐγὼ ποῦθ τοὺς οὐρανοῦς.
Φ.— Κι ἐγὼ τὰς ὑπονόμους.

Η.— Μὰ θέλω πάντα νά κτυπῶ καὶ τὴν δική σου ράχη
καὶ σὺ νά τρῶς, βρε Φασουλῆ, τὸ τακτικὸ μεπερτάχι.

**Ἡατινάδα τῶν Ξυλίνων
'στὴν Κορῶνα τῶν Ἑλλήνων.**

Ἐστ' Ἀνάτορα κутτῶζομε
μὲ κίνησι μεγάλην.
τοῦ Βασιλῆ γιορτάζομε
γενέθλια καὶ πάλι.

Ἐξήντα χρόνους ἔκλεισε γερούς καὶ κοτασατόους
καὶ τὴν Κορῶνα τὴν μικρὴ τραναίς τὴν μακαρίζου...
φεύγουν οἱ χρόνοι καὶ γὰρ μᾶς καὶ γὰρ τοὺς Κορωνάτους,
ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον ποῦ δὲν ἔναγκαρίζου.

Θεράποντές σου ταπεινοὶ
'στὴν φτωχική μας τὴν φολιά
φονάζομε μὲ μὲ φωνί...
νὰ τὰ χιλιάδες, Βασιλῆ.

Γιὰ μεγαλεῖα χάνομαι, γιὰ Στέμματα πεθαίνω,
γιὰ τὴν Κορῶνα τὸν Ρωμῶν σιζῶ τὴν γῆ καὶ μαθαίνω,
καὶ τούμπαις πέρομε γι' αὐτὴν καὶ πέρτομα μ'προστά
κι ἀναγνωρίζομε κι' οἱ θεοὶ τὰ κατορθώματά της.

Κι' ἐκείνους, ποῦ τῆς κάνουνε καμμιὰ φορὰ γεινάτζα
κι' ἐμπρός της ἐρυθρόσκουφοὶ πηθοῦν ἀκνιδόφοροι,
τοῦς βλέπομε νὰ γίνωται τοῦ Θρόνου σκαλοπάτζια
καὶ δίπλα της νὰ στέκωνται πιστοὶ τῆς βασιχαιτόροι.

Σὲν μεθυσμένος Ραμπάγῆς μ'ἀράσει νὰ τρικλιζῶ,
μὰ καὶ στεμμάτων κόκαλα νὰ ξεροκοκκλιζῶ,
κι' ὅταν λαοὺς καὶ στέμματα συγχίρηξ; μὲ τὰ μάτζα
εὐρίσκεις, πῶς καλλίτερα σ'ἀράσου τὰ Παλάτζια.

Εὐτυχισμένος Βασιλῆς σὲ δυστυχία χρόνα
βλέπεις νὰ πέρτουθ θρόμματα σαιδιά καὶ καθρόνα,
κι' ἄν θέλῃς σ'τὸ Ρωμαϊκὸ καλὰ νὰ τὰ περῆξ;
νὰ βασιλεύῃς πάντοτε χωρὶς νὰ κνερῆξ.
Αὐτὸ καὶ δίχως νὰ σ'τὸ ποῦν τὸ κνερὴν χρόνα τόσα
γιατ' εἶσαι Βασιλῆς μὲ τοῦ καὶ τάχεις τετρακόσα.

Μὲς σ'τὸν χειμῶνα τὸν βαρὺ
ν' ἀνθίξῃ τριανταφυλλά,
κι' ἔμετες νὰ λέμε λιγροί:
νὰ τὰ χιλιάδες, Βασιλῆ.

Ποιὸς Βασιλῆς γενέθλια γιορτάζει σὴν καὶ τοῦτα;...
βαρεῖτε φυσκαρμένικαις, βαρεῖτε καὶ λαγοῦτα,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τῆς ἐπίτημο χάρας
εἴπῃ τὸν Μεγαλόσταυρο σὲ κόκκινο κουτί,
κι' εἶθε νὰ γίνῃ γιορτῶρα καθὼς τὸ τῆς Πικνιδάρας
καὶ νάβγουμε μὲ τὸν σταυρὸ καὶ Στῆλοι καὶ Στρατοί.

Ἴδου μεγάλη ζωγραφὰ γιὰ τὸν Μποκατσιάμπη,
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἀκτινοβόλος λάμπει,
καὶ τὸς ἠλλάξαν κουτοὶ
γι' αὐτὸ τὸ κόκκινο κουτί,
κι' αὐτοὺς ὁ Μεγαλόσταυρος εἶθε νὰ τὸν φοιάξῃ
καὶ μὴν ἔχθρὸς καὶ σίλος του νὰ μὴν τὸν ἀλλάξῃ.

Γιὰ σὲνα τρέχου, Βασιλῆ, τῆς ῥίμας μας οἱ σίτχοι,
κι' ἐφέτος κάποις ἔλλαξε καὶ τὸν Ρωμῶν τὴν τύχη,
κι' ἐδέχθη τόσους πρόσωγους ἠπάγκαλος πρωτεύουσα
καὶ πλάσις μὲς σ'τοὺς δρόμους τῆς πλανῆταις γυμνιτεύουσα.

Κι' ἄν, ὅπως λέγουν σήμερα πολλοὶ τὸν κεχνηαῖον,
ἐνοημικὴ κατάντησε φτωχία καὶ τὸν γιοῖον,
ἔμετε, Κορῶνα σεβαστῆ,
'στοῦ Παλατζοῦ σου τὰ σκαλιὰ
λέμε κι' οἱ θεοὶ μας γαλαστοί:
νὰ τὰ χιλιάδες, Βασιλῆ.

Μακαρί κι' ἡ σημερινὴ νὰ λείψῃ καταφρόνια,
νὰ ᾄδῃ μὲ γάμου στέφανο καὶ δῶδ φοραῖς ἐγγόνια,
πάντα σὲ πρόσφυγας καὶ μὴ παρηγοραῖς νὰ σπέρνῃ,
κι' ἄπ' ὅλα τὰ ταξείδια σου συμπάθειαις νὰ φέρῃ,
κι' ἔμετε μὲ τῆς συμπάθειαις περῶντας τὸν καιρὸ μας
νὰ δένωμε σ'τὸν καφρονὲ καλὰ τὸν γαϊδαρὸ μας.

Ἐβγα' λιγάκι νὰ μᾶς ᾄδῃ, νὰ πάρηξ τὸν ἀέρα σου...
εἰοί, Μεγαλειότατε... γιὰ τίποτα μὴ σάκνη,
καὶ σὴν τὸν Χάρλετ νὰ κутτῆς τὸν ἴσχο τοῦ πατέρα σου,
καὶ τοῦτον νάχηξ συμβουλοῦν εἰς ὃ, τι λὲς καὶ κάνεις.

Πάντα καλὰ, πάντα χαρεῖτα,
κι' ἔμετε, τῆς ῥίμας τὰ πωλιὰ,
χιλίας φονάζομε φοραῖς:
νὰ τὰ χιλιάδες, Βασιλῆ.

**Ἐνα δάκου μας ραίνει
τὴν Σκουζὴ τὴν Ἑλένη.**

Μονάχα λίγους διαλεκτοὺς τοὺς ὄρισκου τὰ γερμάτια
μὲ τόση ζηλευτῆς τιμῆς κι' ἀγάπης θυμάματα.
Δέσποινε πολυσέβαστη καὶ γόνου τοῦ Καφάλη
τόσα παιδιὰ της εὐλογεῖ καὶ γέρνει τὸ κεφάλι,
κι' ἐγγόνια καὶ δισέγγονα μ'προστά της γονατίζου
καὶ τῆς γιὰ γιὰς τὸ λείψω μὲ κλάμμα τὸ ραντίζου.

Χαρὰ σ'την, ποῦ μακροχρόνη καὶ πολυτιμημένη
'στὸν τιμημένω της παιδιῶν τὴν ἀγκαλιὰ πεθαίνει,
καὶ τὸν λευκὸν της τὸν μαλλιών καταφλοῦν τὰ σῆμι...
τέτοιας μητέρας καὶ γιὰ γιὰς εὐτυχισμένῃ μὴνῃ.

Καὶ μαρτυρεῖται ποικιλίας,
μ' ἑλλους λόγους ἀγγελαίας.

Ὁ νέος ἀνθυπάρχος, ὁ Λεωνίδας Τρῆφος,
κομφότατος κι' ἀρότατος μὲ τὸ μακρὸ τοῦ ζίφου,
ἐτέλειε τοὺς γάμους του μὲ ζηλευτὴ κοπέλα,
μὲ τὴν Ἑλένα Γένιρην, ποῖναι μὲ τζόγια τρέλλα.
Παρέστη δὲ παρῶντομος ἐν μέσῳ τῆς παρέας,
ὁ πράγμαξ Ἰψηλότατος, ὁ Πρίγκηψ μας Ἀνδρέας.

Τοῦ Ρωμῆοῦ μας τὸ Γραφεῖον τὸ κατὰ μῆστον φῶδν
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου κῆται τὴν τῶρα τὴν ὀδὴν,
ποῖναι θράσκευε μεγάλης πολυτάραχος σταθιάς,
'στὴν οἰκίαν Ἐμπειρικοῦ, δεκατέσσερ' ἀριθιάς.